

ΕΣΠΕΡΙΝΕΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

I

ὦ! τί γλυκιὰ πού εἶναι ἀπόψε ἡ δύση,
πὼς φαίνονται σ' ἀγάπη ὅλα δομένα!
ὁ λαμπρὸς δίσκος τί ἡδονῆς μεθύσι!

Τῆς ἀγάπης τὸ σκίρτημα γρικόντας,
τὰ φύλλα ἰδὲς πὼς τρέμουν λιγωμένα,
κάποιο χάδι ἀπὸ χέρια λὲς ζητόντας.

Τί συμπόνια πού δένει τὰ λουλούδια!
τῶνα στᾶλλο πὼς γέρονουν λυπημένα!
παθητικὰ νὰ ποῦν κι αὐτὰ τραγούδια.

Πέρα ἀπ τὴ ρεματιά, ἄκου ἀπ τὸ λειβάδι!
ὁ μπιστικὸς τί παραπονεμένα!
τὸ γυρισμὸ σημαίνει στὸ κοπάδι.

ὦ Ἀγάπη, κοίτα! κοίτᾳ! γύρω ἡ πλάση,
πὼς πάει καὶ κοκκινίζει σὰν παρθένα
ἀγνή, πρῶτο φιλὶ ὅταν δοκιμάσει.

ὦ Ἀγάπη μιά, κι ἐγκόσμια, κι αἰθέρια,
τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τῆς ἰδέας ἡ γέννα,
μὰ πού δὲ σ' ἔχω, ἀλί, γνωρίσει ἀκαίρια,

Καὶ πού μόνο ἀπαντέχω ἴσαμε τώρα,
ὦ! τί ὑπαρξὴ βαριά, χωρὶς ἐσένα,
αἰστάνομαι κάθε βραδιά, ἔτσι ὦρα!

II

Πῶς τὴν καρδιά μου τρόμος συνεπαίρνει
μὴν εἶν' γραφτό, χωρὶς ἀγάπη ἐμένα,
ἢ νιότη σὲ χαμοῦς νὰ παραδέρνει.

Κι όταν ὁ ἥλιος χάνεται στὰ μάκρη,
κι ὅλα μ' ἀφίνουν γύρω κροῦα καὶ ξένα,
πῶς δὲ μπορῶ νὰ χύσω οὔτε ἓνα δάκρυ!

Κύπρος Ὀκτώβρης, 1923.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΛΗΝΟΣ

GASTON PICHAT

ΤΟ ΦΩΣ

Τὸ Φῶς, ποῦναι τάχα τὸ Φῶς τὸ λαμπερό;
[Ραμπιντρανάτ-Ταγκόρ]

Τὸ Φῶς, ποῦναι τάχα τὸ Φῶς τὸ λαμπερό;
Στὰ μάτια σου πῶς ἦταν ἐπίστεψα τ' ἀγνά,
Σὰν ἀνοιξιάτικη αὐγὴ στὸν οὐρανὸ
Ποῦ τὸ σκοτάδι τῆς νυκτιᾶς διώχνει σιγά.

Πῶς ἦτανε μὲς τὰ μαλλιά σου τὰ ξανθά,
Σὰ μυρωδιά ποῦ σκόρπισε μεθυστικὴ
Καὶ πῶς στὰ χέρια σου τὸ εἶδα τὰ λευκά,
Σὰ μιὰν ἀχτίδα ἀσημένια καὶ χρυσῆ.

Πῶς ἦτανε στὸ γυναικεῖο σου κορμί,
Σὰν τὸ κρυστάλλινο νερὸ μὲς στὶς πηγές·
Ἐνόμισα πῶς στὴν εὐγενικὴ σου τὴ ψυχὴ
Καθρέφτιζε ὡσὰν τὸν ἥλιο στὶς κρινιές.

Κρυμένο μέσα στὴ καρδιά σου τὴν ἀγνή
Μοῦ φάνηκε πῶς ἦταν τὸ Φῶς τὸ λαμπερό,
Ὡσὰν γλυκὸ θυμίαμα, σὰν προσευχὴ
Μέσα σ' ἑνὸς ζηλόφθονου θεοῦ ναό.

ὦ! χίμαιρα τρελλή, ὄνειρο ἀπατηλό,
Πίστη ἀγαπημένη, πεποιθήση φτωχῆ·
Μέσα σου δὲν ἔκλεινες παρὰ σκότος βαθύ.
Τὸ Φῶς ποῦναι τάχα τὸ Φῶς τὸ λαμπερό;

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ